

Aquests exploradors són un símbol de tota l'espècie humana, que és curiosa, inventiva i inquieta. Explorar és observar durant un viatge. És també viatjar per observar. Els nostres avantpassats no van poder resistir la temptació del que quedava més enllà de l'horitzó. Nietzsche, va afirmar que "l'ésser humà és un ésser de llunyanies"; sempre està mirant lluny en l'espai, i també lluny en el temps, perquè recorda la història passada i fa projectes per al temps futur.

La intel·ligència és una font d'ocurrències aventureres, i per això les metàfores preses de la navegació són tan adients per parlar dels humans. N'hi ha una que resulta especialment expressiva. Els velers poden navegar a sobrevent –amb el vent en contra– si tenen un bon timoner. Com podem anar en contra de la força que ens impulsa? Aquesta és la gran astúcia de la intel·ligència, que anomenem llibertat. El mariner, girant adequadament la vela, pot fer que el vent l'empenyi en ziga-zaga en contra del propi vent. Per això, només necessita dues coses: saber fer-ho i triar el rumb. Hi ha un refrany mariner que diu: "No hi ha bon vent per a qui no sap cap a on va".

Aplicant la metàfora a la nostra vida, no podem escollir la mida del vaixell, ni l'altura de les onades, ni la direcció del vent. Només podem aprendre a navegar i escollir el rumb. Bé, necessitem una tercera cosa: valentia, que no consisteix a no sentir por, sinó a no permetre que la por prengui les meves decisions. El capità Ahab, el protagonista de *Moby Dick*, deia: "Qui no tingui por del mar no el vull al meu vaixell".

Nietzsche també va dir: "Qui sap respirar l'aire dels meus escrits sap que és un aire d'altures, un aire fort. Cal estar fet per a aquest aire; en cas contrari, es corre el risc de refredar-s'hi. El glaç és a prop, la soledat és immensa, però que tranquil·les jauen les coses a la llum!, amb quina llibertat s'hi respira!, quantes coses sentim per sota de nosaltres! La filosofia, tal com jo l'he entesa, és vida voluntària en el glaç i en les altes muntanyes. Quanta veritat suporta, a quanta veritat s'atreveix un esperit? Això es va anar convertint per a mi en l'autèntica unitat de mesura. L'error no és ceguesa: l'error és covardia. Tota conquesta, tot pas endavant en el coneixement, és conseqüència del valor, de la duresa amb un mateix" (*Ecce homo*).